

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.021/2026/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	Közzszolgálati Döntőbizottság határozatának felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (24. sorszámon)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.700.386/2024/23. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000 (hetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. szeptember 1. napján a kihelyezéshez szükséges adatok bekérésére szolgáló személyi adatlapon a közös háztartásában élő házastársának, felperes hozzátartozójá1, valamint gyermekeinek, felperes hozzátartozója 2 és felperes hozzátartozója 3 az állandó lakóhelyeként felperes címe szám alatti címet jelölte meg, nyilatkozva arról, hogy az adatok a valóságnak megfelelnek. A 2021. szeptember 1. napján kelt nyilatkozatában a városli konzulátuson teljesítendő tartós közszolgáltatára figyelemmel kijelentette, hogy életvitelszerű tartózkodási helye ország1on található, ország2 fogadó államban életvitelszerű tartózkodási helyel nem rendelkezik.

[2] Az alperes 2021. november 11. napján kelt KKM-SZ/4818/2021. számú kihelyező okirattal a felperest a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) alapján fennálló kormányzati szolgálati jogviszonya keretében a külképviseletekről és a tartós külszolgálatról szóló 2016. évi LXXIII. törvény (a továbbiakban: Külszolg. tv.) 15. § (4) bekezdése alapján közös megegyezéssel 2021. november 15. napjával szolgálati hely1 kihelyezte a Külszolg. tv. 2. § 18. pontja szerinti tartós külszolgálat ellátására konzuli ügyintézői elsődleges munkakörben azzal, hogy a külszolgálat befejezésének várható éve 2025. A kihelyező okiratban rögzítésre került a felperes állandó lakcímeiként felperes címe1, továbbá a tartós külszolgálat helyén tartózkodó hozzátartozóinak, házastársának és gyermekeinek állandó lakcímeiként is a fenti cím. Rögzítésre került továbbá a felperesnek járó havi devizailetmény (1.164.670 forint) és átalány-költségtérítést (1.275.600 forint); az átalány-költségtérítés részeként a lakhatási költségtérítés (438.000 forint) és a lakhatási költségtérítés-kiegészítés (87.600 forint) összege összesen havi 525.600 forintban, a vegyes költségtérítés (75.000 forint) és a vegyes költségtérítés-kiegészítés (225.000 forint) összege összesen havi 300.000 forintban, továbbá a gyermeknevelési költségtérítés összege havi 450.000 forintban. Nyilatkozott a felperes arról, hogy megismerte a jogviszonyára vonatkozó jogszabályok rendelkezéseit, nevezetesen a Külszolg. tv., a Kit. és annak végrehajtási rendeletei, valamint a kapcsolódó normatív utasítások tartalmát, és azokat magára nézve kötelezőnek ismerte el.

[3] A kihelyező okirat 2021. december 14. napján módosításra került az átalány-költségtérítés összege tekintetében, azt 1.305.400 forintban rögzítette azzal, hogy a lakhatási költségtérítés (442.000 forint) és lakhatási költségtérítés-kiegészítés (88.400 forint) összege havi 530.400 forint, a vegyes költségtérítés (81.250 forint) és a vegyes költségtérítés-kiegészítés (243.750 forint) összege havi 325.000 forint, a gyermeknevelési költségtérítés összege havi 450.000 forint.

[4] A felperes 2022. június 30. napján nyilatkozott, hogy ország2 fogadó államnak nem állampolgára, életvitelszerű tartózkodási helye ország1on található. A 2022-ben kitöltött személyi adatlapon lakóhelyeként a fenti város4i cím került megjelölésre.

[5] 2022. július 8. napján kelt KKM-SZ/2111/2022. számú kihelyező okirattal az alperes a felperest 2022. augusztus 1. napjával közös megegyezéssel szolgálati hely2 helyezte

ki. Változatlanul rögzítésre került a országli állandó lakcíme, a házastársának és gyermekeinek adatai, valamint az átalány-költségtérítés összege. A felperes újfent nyilatkozott arról, hogy a vonatkozó jogszabályok rendelkezéseit megismerte, azokat magára kötelezőnek elfogadta.

[6] A város3i főkonzul 2022. december 14. napján kelt felhívása nyomán a felperes a ország2ban meglevő lakásbérleményét megváltoztatta figyelemmel arra, hogy az nem felelt meg a vonatkozó biztonsági szabályzati követelményeknek, a főkonzul 2023. január 16. napján hozzájárult, hogy a felperes címe2 szám alatti ingatlant szolgálati lakásként bérelje a felperes.

[7] A 2023. január 19. napján kelt KKM-SZ/968/2023/SZNYA számú kihelyező okirat módosításban a második kihelyező okiratot 2023. január 1. napjával módosításra került azzal, hogy a felperes részére járó lakhatási költségtérítés (458.500 forint) és lakhatási költségtérítés-kiegészítés (91.700 forint) összege havi 550.200 forintban, a vegyes költségtérítés (91.000 forint) és vegyes költségtérítés-kiegészítés (273.000 forint) összege havi 364.000 forintban, a gyermeknevelési költségtérítés összege havi 450.000 forintban, így a teljes havi átalány-költségtérítés összege 1.364.200 forintban került rögzítésre.

[8] A felperes 2023. május 3. napján tett nyilatkozatában állandó lakcímeként a országli felperes címe szám alatti címet jelölte meg és nyilatkozott, hogy életvitelszerű tartózkodási helye ország2ban, város2 található 2017. május 15. napjától. A házastársa és gyermekei állandó lakcíme a fenti országli cím, életvitelszerű tartózkodási helyük 2017. május 15. napjától ország2ban, város2 van. A házastársa ország2ban dolgozik, ezért a házastársa után nem kap költségtérítést.

[9] Az alperes a 2023. június 13. napján kelt KKM/19192-1/2023/Adm iktatószámú fizetési felszólításával felszólította a felperest, hogy a 2021. november 15. napjától 2023. március 31. napjáig terjedő időszakra a részére kifizetett költségtérítés 14.503.519 forintos összegét fizesse vissza. Rögzítette, hogy a felperes 2023. május 3. napján tett írásbeli nyilatkozata alapján vált ismertté az a tény előtte, hogy a kiskorú gyermekei a külszolgálat alatt nem tartózkodtak életvitelszerűen a felperes állomáshelyén. A házastársa a fogadó államban jövedelemszerző tevékenységet folytat és a gyermekek után a fogadó országtól annak szabályai szerint pótlékot kap. Mindezekre figyelemmel a Külszolg. tv. 25. § (5) és (17) bekezdése alapján jogosulatlanul vette fel a gyermeknevelési költségtérítést, a gyermekek utáni lakhatási költségtérítés-kiegészítést és a vegyes költségtérítés-kiegészítést mind a gyermekek, mind a házastárs után, továbbá 2022-ben az egyszeri, egyösszegű devizaárfolyam-kompenzációt.

[10] A fizetési felszólítással szemben a felperes közszolgálati panaszt terjesztett elő, kérve a fizetési felszólítás visszavonását a Kit. 68. § (2) bekezdése alapján. A Közszolgálati Döntőbizottság (továbbiakban: KDB) a 2023. november 17. napján kelt JHÁT-

DB/137/18/2023. számú határozatával a közszolgálati panaszt elutasította. A Külszolg. tv. 2. § 2. pontjára, 5a. pontjára, 8. pontjára, 16. § (1) bekezdés a) pontjára, 22. § (2) bekezdés i) és j) pontjára, valamint 25. §-ára utalással kifejtette, hogy a Kit. 139. § (7) bekezdése értelmében a felperesnek fel kellett volna ismernie a kifizetés alaptalanságát, nem hivatkozhat alappal arra, hogy nem ismerte a vonatkozó jogi rendelkezéseket, nyilatkozatában többször megerősítette, hogy a vonatkozó jogi normákat megismertre, azokat elfogadja. A kifizetést maga idézte elő azzal, hogy a nyilatkozataiban házastársa és gyermekei állandó lakóhelyeként a országli címet jelölte meg. A valósággal ellentétesen nyilatkozott akként, hogy a házastársa és a gyermekei életvitelszerűen közös háztartásban, együtt élnek vele az állomáshelyén, ezen valótlan tartalmú nyilatkozatok alapján részesült a költségtérítésekben. Mindezekre figyelemmel jogszerűen került sor a Külszolg. tv. 25. § (24) bekezdése és a Kit. 139. § (7) és (8) bekezdése alapján a fizetési felszólítás kibocsátására. Joggal való visszaélést az alperes nem valósított meg, a felperes ugyanis nem bizonyított olyan magatartást, amely alkalmas a joggal való visszaélés megállapítására, a felperes magatartása vezetett a juttatások jogosulatlan igénybevételére, ezért az alperes részéről a joggal való visszaélés fogalmilag kizárt.

A kereset és a védírat

[11] A felperes a módosított keresetében kérte a fizetési felszólítás megsemmisítését. Kifogásolta, hogy a KDB a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 69/2019. Korm. rendelet) 11. § (3) bekezdés a) és c) pontját, valamint (4) bekezdése a) és b) pontját sértve nem tárta fel teljeskörűen a tényállást, mellőzte a felperes személyes meghallgatását és a szükséges tanúk meghallgatását arra vonatkozóan, hogy az alperes már a külszolgálat megkezdésekor ismerte a felperes és családja elhelyezési, lakhatási körülményeit. Bírói joggyakorlatra és a Kit. 63. § (1) és (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az együttműködési kötelezettségét sértette az alperes, az eltűrt elszámolási gyakorlat alapján a fokozatosság elvének figyelmen kívül hagyásával szankcionálta. Nem tájékoztatta az elszámolás helyes rendjéről és a belső szabályzatok tartalmáról, a saját jogértelmezéséről. A lakhatási és családi körülményeiről megelőzően az alperes már tudott, a juttatáshoz való jogosultságot a leadott jelentések ellenére nem kifogásolta, ezért hiányzik az a törvényi feltétel a visszafizetéshez, hogy a kifizetés alaptalanságát a felperesnek fel kellett volna ismernie, vagy azt maga idézte elő. A Külszolg. tv. 2. § 2. pontja szerinti állomáshely fogalma kapcsán nem tudhatta, hogy azt az alperes csak a városhatáron belüli helyszíneként, avagy kiterjesztve a vonzáskörzetre is értelmezi, mindezzel sérült a Kit. 91. § (1) bekezdés e) pontja. Az alperes szándékosan támogatta az űrlapok és nyilatkozatok megfogalmazásában, a felperes esetére nem létezett az alperesnél megfelelő nyomtatvány, az alperes rendszere nem tudta értelmezni azt a helyzetet, amikor a kihelyezésre kerülő személy már a kihelyezés előtt a külállamban lakott a családjával. Amennyiben már 2021 őszén felhívja a felperes figyelmét a támogatási feltételek módosításának szükségességére, úgy azonnal cselekedett volna, a fentiek elmulasztásával rendeltetésellenes joggyakorlást valósított meg az alperes.

[12] Az alperes a védíratában a módosított keresetnek, mint alaptalannak az elutasítását kérte. Érvelése szerint a felperes a személyi adatlapokon és a nyilatkozataiban valótlan adatokat szolgáltatott a saját és családja lakhatási körülményeire vonatkozóan, továbbá az okiratok tartalmazzák a felperes nyilatkozatát az irányadó jogszabályi

rendelkezések megismerésére. Az alperes helytelen gyakorlatot nem tűrt el, a felperes félrevezette az életvitelszerű lakóhelye vonatkozásában, csak 2023. május 3. napján derült ki a felperes nyilatkozatából, hogy a családtagjai nem tartózkodnak az állomáshelyén, a felesége keresőtevékenységet folytat és a ország 2 államtól családi pótlékot kap. Az állomáshely fogalma egyértelmű, egy települést jelent a Külszolg. tv. 2. § 2. pontja alapján. A szabályozási ismeret hiányára nem hivatkozhat azért sem, mert az alperesnél intraneten a jogszabályok tematikusan elérhetők a felperes számára is, a felperesnek tudni kellett, hogy akkor kerülhet csak sor a kihelyezésére, ha országban életvitelszerűen nem él, továbbá a költségtérítésekre csak akkor jogosult, ha a kihelyezésére tekintettel külföldön vele egy háztartásban élnek a közeli hozzátartozói. Amint tudomást szerzett az alperes a jogszerűtlen kifizetésekről, rögtön intézkedett a visszakövetelésről, fizetési felszólítás kibocsátásával.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[13] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában a Kit. 91. § (1) bekezdés e) pontjára, 91. § (7) bekezdésére (helyesen 139. § (7) bekezdésére), (8) bekezdésére, a Külszolg. tv. 23. § (1) bekezdésére, 24. § (7) bekezdésére, 25. § (1) bekezdésére, 16. § (1), (2) bekezdésére, 25. § (1a) bekezdésére, (2) bekezdésére, (3)-(6), (8)-(11) és (17) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a perben nem volt vitatott, miszerint a felperes a kihelyezését megelőzően a fogadó államban létesített tartózkodási helyet életvitelszerűen, ott tartózkodott ugyanúgy, ahogy házastársa és gyermekei is. A házastársa keresőtevékenységet folytatott a fogadó államban, a gyermekek után családi támogatásban részesült. Ezen körülményeket, mint nem vitatott tényeket az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdése értelmében valósnak elfogadta. A felperes a Külszolg. tv. 16. § (1) bekezdés a) pontja szerinti országli lakóhely és életvitelszerű országlon élés feltételének nem felelt meg, e feltétel alól a 16. § (2) bekezdése szerint felmentéssel nem rendelkezett, ezért a kihelyezésére nem kerülhetett volna sor.

[14] A felperes a lakhatására és életvitelszerű tartózkodására vonatkozóan nem adott valós tájékoztatást az alperes részére, 2021. szeptember 1. napján és 2022. június 30. napján is úgy nyilatkozott, hogy életvitelszerűen országlon tartózkodik. Ezen nyilatkozatai és a személyi adatlapok tartalma képezte a részére kifizetett költségtérítés és költségtérítéskiegészítés alapját, ezért annak nem volt jelentősége, hogy az alperes adott esetben megfelelőnek tartotta, hogy a felperes a lakcímet igazoló hatósági igazolványa szerint országli állandó lakóhellyel rendelkezik. A felperes nem felelt meg a Külszolg. tv. 16. § (1) bekezdés a) pontja szerinti két konjunktív feltételnek, miszerint állandó országli lakóhellyel kell rendelkeznie és életvitelszerűen országlon kell élnie. A nyilatkozata valóságtartalmáért a felelősséget a felperesnek kell viselnie akkor is, ha az alperes tudomással bír arról, hogy a külszolgálat megkezdését megelőzően dolgozott országban. Nem elfogadható a felperes arra történt hivatkozása, hogy az alperes biztatására töltötte ki a nyilatkozatokat valótlan adattartalommal, mivel nem annak volt jelentősége az adott esetben, hogy miért tett valótlan tartalmú nyilatkozatot, hanem annak, hogy a tudata átfogta, miszerint nem valósak az általa tett nyilatkozatok. Mindezekre figyelemmel nem adott helyt a felperes bizonyítási indítványainak arra vonatkozóan, hogy az alperes biztatására töltötte ki a dokumentumokat nem megfelelő tartalommal, továbbá a felperes által hivatkozott okiratok sem voltak

alkalmasak annak bizonyítására, hogy az alperes tudta mellett történt a Külszolg. tv. 16. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltétel hiányában a külszolgálatra való kihelyezése és arra sem, hogy a 16. § (2) bekezdése szerint felmentést kapott. Az utóbbi körben, amennyiben a felmentést megkapta volna, akkor nem lett volna jogosult a költségtérítésre és a költségtérítés- kiegészítésre. A gyermeknevelési költségtérítés kapcsán kiemelte, hogy a felperes nyilatkozata szerint a házastársa a fogadó államban munkát végzett, melyre az alperestől engedélyt nem kért, és arról sem adott információt a felperes, hogy a házastárs családi támogatásban részesült. Mindezek alapján a felperes gyermeknevelési költségtérítésre a Külszolg. tv. 25. § (17) bekezdése lapján nem volt jogosult, a megfelelő tájékoztatás elmaradásával a felperes maga idézte elő a jogalap nélküli kifizetést. Alappal nem hivatkozhatott arra sem a felperes, hogy nem ismerte a rá vonatkozó szabályokat, mert a kihelyező okiratokban részletes tájékoztatást kapott a jogszabályi rendelkezésekről és nyilatkozott, hogy azokat megismerte, magára nézve kötelezőnek elfogadja. Nem sérült a Kit. 63. § (1)-(2) bekezdése, nem róható az alperes terhére, hogy a felperes ténylegesen és alaposan nem ismerte meg a vonatkozó szabályokat. A felperes sem vitatta, hogy intraneten rendelkezésére álltak a vonatkozó szabályok, az alperes az együttműködési kötelezettségének megfelelően járt el. A felperes által hivatkozott bírósági eseti döntések eltérő tényállás mellett születtek, a jelen perben nem voltak figyelembe vehetők.

[15] A Külszolg. tv. 2. § 2. pontja egyértelműen rendelkezik arról, hogy az állomáshely külföldi települést jelent, melyen a külképviselet található. A szavak általánosan elfogadott jelentése alapján ezek szerint a felperesnek nem lehetett kétsége afelől, hogy az állomáshely fogalma nem értelmezhető kiterjesztően a városhatáron kívüli részekre. Az alperes nem sértette a Kit. 91. § (1) bekezdés e) pontját, a felperest terhelte a kötelezettség, hogy a Külszolg. tv.-nek megfelelően az állomáshelyen tartózkodjon. Mivel a felperes nem tartózkodott az állomáshelyén, város² élt a házastársával és a gyermekeivel, a Külszolg. tv. 25. § (5) bekezdése szerinti költségtérítési feltételek nem álltak fenn, ezért az alperes jogszerűen követelte vissza a Kit. 91. § (7) bekezdése (helyesen: 139. § (7) bekezdése) alapján a kifizetett költségtérítési összegeket, mivel a kifizetést a valótlan tartalmú nyilatkozataival maga a felperes idézte elő. A KDB jogszerűen utasította el a közszolgálati panaszt, a határozata megfelel a vonatkozó anyagi és eljárásjogi jogszabályi rendelkezéseknek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[16] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a KDB panaszt elutasító határozatának megváltoztatását és a fizetési felszólítás megsemmisítését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését sértve nem döntött valamennyi kereseti kérelemről. A keresetében hivatkozott a 69/2019. Korm.rendelet 11. § (3) bekezdés a), c) pontjának és (4) bekezdés a), b) pontjának sérelmére azzal, hogy a KDB a tényállást nem megfelelően tárta fel, a felperes személyes meghallgatását és az indítványozott tanúk meghallgatását elmulasztotta arra vonatkozóan, hogy az alperes már a kihelyezés kezdetekor ismerte a felperes és családja lakhatási körülményeit. Kirívóan okszerűtlenül értékelte azt a körülményt, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, miszerint a jogalap nélküli kifizetést nem ő idézte elő, indítványozta a jelen másodfokú eljárásban a fenti bizonyítási indítványok teljesítését. A KDB elmulasztotta megadni az arra vonatkozó tájékoztatást, hogy a felperes a vétkességet és a joggal való visszaélési magatartási elemeket milyen alkalmas

bizonyítási eszközzel tudja bizonyítani, mely eljárás sérti a jogbiztonság elvét. A tájékoztatásnak a releváns anyagi jogszabályok mentén egyediesítettnek és teljeskörűnek kellett volna lennie, az elsőfokú bíróság ezen kereseti érvelést nem vizsgálta.

[17] A Kit. 139. § (7)-(8) bekezdésére, 64. § (1), (2), (4), (6) bekezdésére, a 69/2019. Korm.rendelet 11. § (3) bekezdés a), c) pontjára, (4) bekezdés a), b) pontjára, a Kit. 63. § (1), (2) bekezdésére, 91. § (1) bekezdés e) pontjára, a Kp. 84. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésre, az Alaptörvény 28. cikkére, a Külszolg. tv. 25. § (5) bekezdésére, a Kit. 91. § (7) bekezdésére, a Külszolg. tv. 2. § 2. pontjára, 16. § (1) bekezdés a) pontjára, 16. § (2) bekezdésére, 25. § (1a) bekezdésére, 25. § (2) bekezdése a), c) pontjára és a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének [55]-[61] bekezdésében helytelenül érvelt a kereset elutasítása körében. Az ítélet [56], [58] és [59] bekezdéseiben az elutasítást három lényegi elemre alapította: a felperes a rá vonatkozó szabályokkal tisztában volt; az állomáshely fogalmát megfelelően értelmeznie kellett volna; a nyilatkozatai valóságtartalmáért a felelősséget vállalnia kell. Az alperes tudomással bírt arról, hogy a felperes a külszolgálat megkezdését megelőzően országban foglalkoztatott volt, ezt tanú tanú is megerősítette. A felperes speciális helyzetben van, mert abba a kis százalékbba tartozik, akinek házastársa a fogadó államban dolgozik, a fenti tanú vallomása megerősítette, hogy a felperes csak általános tájékoztatást kapott a rá vonatkozó rendelkezésekről. Az alperes biztatására töltötte ki a nyilatkozatokat az ott szereplő adattartalommal, ezért tett valótlan tartalmú nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság sértette a Pp. 279. §-át, mert indokolatlanul mellőzte tanú tanúkenti meghallgatását, kérte ennek teljesítését a másodfokú bíróságtól. Analóg példaként hozta a Kúria Mfv.VIII.10.150/2022/5. számú eseti döntését, melyben foglaltak szerint azonnali hatályú felmondást nem alapoz meg a munkáltatónál hosszabb ideig eltűrt, nem kifogásolt rossz gyakorlat. Ezen elvnek a jelen ügyre alkalmazásával megállapítható, hogy a felperes munkavégzési helyén kialakult és eltűrt gyakorlat nem eshet a munkavállaló terhére, az ilyen gyakorlatot nem lehet utólag hirtelen szankcionálni. A Kúria az Mfv.10.266/2016/1. számú eseti döntésében kifejtettek szerint a munkahelyen kifüggesztett írásbeli tájékoztatásra a munkáltató akkor hivatkozhat utasításként, ha az abban foglaltakat bizonyítottan mindenki megismerhette, erre vonatkozóan egyértelmű eligazítást adott a munkavállalóknak és következetesen elvárta az előírások betartását, mindezek hiányában azonnali hatályú felmondást a fentiekre alapítani nem lehet. Ennek megfelelő alkalmazásával megállapítható, hogy az alperes a perbeli esetben nem adott kellően részletes és alapos eligazítást az állomáshely és a kihelyezés jogi értelmezéséről, a kihelyezés anyagi juttatásai, támogatásai feltételéről.

[18] Az elsőfokú bíróság okszerűtlenül értékelte a Kit. 139. § (7) bekezdésében foglaltakat. A kerevetlevélben is felhívott, a magánmunkajog körében született három eseti döntésre hivatkozással állította, hogy felróhatóság nem terhelte, az egységes bírói gyakorlat szerint az alperes a Kit. 63. § (1), (2) bekezdése szerinti együttműködési elvet sértette azzal, hogy egy hosszú időn át eltűrt elszámolási gyakorlat után hirtelen szankcionálta, a fokozatosság elvének figyelmen kívül hagyásával, felróhatóság hiányában visszatérítésre a munkavállaló nem kötelezhető. A tudomásszerzést követően az alperestől elvárható lett volna az egyértelmű, a lakhatási körülmények rendezésére vonatkozó igény kifejezése, melynek eredménytelensége esetén bocsáthatta volna ki a fizetési felszólítást, ennek elmulasztása a Kit. 64. §-a szerint rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősül. A felperes nem titkolt el semmit az alperes elől anyagi előnyszerzés céljából, az alperest mindenről megfelelően tájékoztatta. Az alperes ügyviteli és belső szabályozói bizonytalansága annak tudható be, hogy a bérszámfejtési rendszere nem tudta kezelni azt a helyzetet, amikor az alkalmazott már

eleve országban él a külszolgálat kezdetekor és nem a jogviszony létesítésekor költözik országba a családjával. Az alperes jóval korábban értesült a felperes lakhatási körülményeiről, mint ahogy azt a sérelmezett intézkedésben állította. Bírói joggyakorlatra utalással részletezte a felperesi deviza-illetmény, költségtérítés és költéstérítés-kiegészítés jogintézményét, azok célját, a költségtérítés körében azt, hogy annak célja, hogy fedezze a hazaitól eltérő életvitelt, biztosítsa a létfenntartást. A fenti jogalkotói cél az adott esetben a visszakövetelt összeg kifizetésével nem sérült, a juttatáshoz való jogosultságot az alperes a rendszeresen leadott jelentések ellenére nem kifogásolta. Először a 2022. december 14. napján kelt levélben hivatkozott a vonatkozó utasítások tartalmára és felhívta a figyelmet, hogy a konzulátustól 65 kilométerre, 60 perces riasztási zónába eső felperesi lakóhely nem felel meg a 25 perces riasztási előírásnak, mindebből egyértelmű, hogy a megadott felperesi lakhellyel tisztában volt. Az alperes sem a fenti levél előtt, sem azt követően nem helytelenítette a felperes lakhatási körülményeit, hiányzik a visszafizetéshez az a törvényi feltétel, hogy a kifizetés alaptalanságát a felperesnek fel kellett ismernie vagy azt maga idézte elő; nem kellett felismernie, mert maga az alperes bátorította a lakhatási körülmények változatlanul hagyására. A Kp. 6.§-a szerint alkalmazandó Pp. 265. §-a szerinti bizonyítási szükséghelyzetre figyelemmel kérte kötelezni az alperest azoknak az ügyintézőknek a megjelölésére, akik a vonatkozó nyomtatványok benyújtásakor a felperes részére segítséget nyújtottak. Mindezen releváns körülmények értékelése maradt el az elsőfokú ítéletből, sőtve ezzel a Pp. 279. §-át és 346. § (4)-(5) bekezdését.

[19] A felperes nem tudhatta, hogy a Külszolg. tv. 2. § 2. pontja szerinti állomáshely fogalmát az alperes miként értelmezi, sérült ezzel a Kit. 91. § (1) bekezdés e) pontja. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperest vétkesség terheli, mellőzte a bizonyítékok megfelelő értékelését. Az alperesnek pontosan tudatában kellett volna lennie, hogy nagyságrendileg mekkora összegű költéstérítési támogatási kifizetéseket eszközölt és milyen jogcímen, a kifizetett összeg és a fizetési felszólításban közölt bérelemek között olyan mértékű az eltérés, amely alapján az alperesnek egyértelműen fel kellett volna ismernie, hogy téves kifizetés történt. Az alperes súlyosan gondatlanul járt el azzal, hogy nem kísérté figyelemmel a kifizetéseket és szándékosan támogatta a felperest az űrlapok nem megfelelő tartalmú kitöltésében, mindez kizárja a felperesi felróhatóságot és a visszafizetési kötelezettséget, saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat. A jogalkotó az általában elvárhatóság szigorú mércéjéhez köti a visszafizetési kötelezettséget, emiatt mellékes, hogy a felperes jóhiszeműen járt-e el, az alperes nagyfokú érdektelenséget tanúsított, az általában elvárható magatartást nem tanúsította. Az alperesi támogatás mellett a felperesnek nem kellett felismernie a támogatásigénylés szabályszerűtlenségét, az alperesnek nem volt arra az élethelyzetre nyomtatványa, amikor a kihelyezett nem a kihelyezéskor költözik külföldre. Az a körülmény, hogy az általa ismert gyakorlatot az alperes nem helytelenítette és ezt követően mégis szankcionálta, a bírói gyakorlat szerint is a jóhiszeműség és tisztesség elvével ellentétesen rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősül. Már 2021 őszén felhívhatta volna a felperes figyelmét arra, hogy a támogatási feltételek módosítása szükségessé vált, amennyiben ez megvalósul, a felperes intézkedett volna. Mindezen releváns körülményeket az elsőfokú bíróság nem értékelte, sérült a Pp. 279. §-a és 346. § (4)-(5) bekezdése.

[20] Az alperes a fellebbezési ellenérelemben kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását másodfokú perköltségigény mellett, melyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és

kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1) bekezdés a-b) pontja szerinti kamarai jogtanácsosi munkadíjban számított fel. Érvelése szerint a kialakult bírói gyakorlat alapján a fellebbezésben a megsértett jogszabályhelyek valós, érthető és értelmezhető felsorolás formájában kell, hogy megnevezésre kerüljenek. A felperes a fellebbezésében indokolás nélkül sorolt fel harminc darab jogszabályhelyet, mely nem tesz eleget a Kp. azon előírásának, hogy a fellebbezés irányát és a megsértett jogszabályhelyeket tételesen kell megjelölni. A felperes a fellebbezésében érdemi sérelemként azt jelölte meg, hogy az alperes már a külszolgálat megkezdését megelőzően tudomással bírt arról, hogy a felperes ország2ban dolgozik, mely állítás ellentmond a megsértett, megjelölt jogszabályhelyeknek, eltérés mutatkozik a fellebbezés valós tartalma és a jogszabályhelyek között. Mindemellett a felperesi hivatkozások részben irrelevánsok és csúsztatások is, az a körülmény, hogy a külszolgálat megkezdése előtt milyen jogviszony keretében dolgozott a felperes, semmilyen relevanciával nem bír. A perbeli esetben különleges feltétel volt, hogy kizárólag az dolgozhat konzulátuson kiküldöttként, aki ország 1 lakcímmel rendelkezik és nem él életvitelszerűen külföldön, erről a feltételről a felperes tájékoztatásra került, a felperes ismerte a jogszabályokat. A fentiek ellenére tett hamis nyilatkozatot, ezzel megtévesztette az alperest, ugyanis nem rendelkezett országli lakóhellyel. Nincs összefüggés e körben azzal, hogy korábban ország2ban dolgozott, hiszen ettől még rendelkezhetett volna országli lakóhellyel. tanú1 tanúvallomásából kiderül, hogy senki nem biztatta a felperest a hamis nyilatkozat megtételére, pontosan tudta, hogy országli lakóhellyel kell rendelkezni a támogatáshoz. tanú2 tanúkénti kihallgatását alappal mellőzte az elsőfokú bíróság, mert a tanú nem volt jelent az aláíráskor és nem adott semmilyen utasítást a felperesnek, a mellőzést az elsőfokú bíróság részletesen indokolta. A felperes által hivatkozott két munkajogi eseti döntés a jelen ügygel semmilyen hasonlóságot nem mutat. A KDB tájékoztatási kötelezettségének elmulasztására hivatkozás semmilyen relevanciával nem bír az adott ügyben. A keresetlevélből már idézett eseti döntéseket az elsőfokú bíróság részletesen értékelte. A fellebbezés végén található indoklásból jogilag értelmezhetetlen, hogy a kifizetés alaptalanságát nem ismerte fel a felperes és nem terheli vétkesség, mert a felperes szándékosan megtévesztette az alperest a lakóhely tekintetében. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperes javasolta a szabályszerűtlen támogatásigénylést, a bizonyítási teherről kioktatásra került és az elsőfokú bíróság az ítéletében indokolta, hogy miért utasította el a keresetet. Az elsőfokú ítélet a jogszabályoknak mindenben megfelel.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[21] A fellebbezés nem alapos.

[22] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet teljeskörűen kimerítve, a vonatkozó eljárásjogi jogszabályoknak megfelelően eljárva, az adott ügyben releváns anyagi jogszabályi rendelkezések helytálló értelmezésével és alkalmazásával helyes érdemi döntést hozott, melyet megfelelően és teljeskörűen indokolt. Indokaival – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[23] A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [a Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2020-541 egyedi azonosítóval közzétett döntése]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú, a BHGY-ben K-KJ-2023-194 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7. – BHGY K-KJ-2020-335; Kfv.I.35.048/2021/9. – BHGY K-KJ-2021-51, Kf.IV.39.177/2022/14. szám - K-KJ-2022-687.).

[24] A Kúria több ügyben levezette, hogy „Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás utolsó előtti bekezdése szerint az Alaptörvény a jogrend alapja, ugyanakkor az Alapvetés C) cikk (3) bekezdése, az R) cikk (2) bekezdése és a T) cikk (2)-(3) bekezdései alapján az Alaptörvény nem jogszabály.” (pl.: Gfv.V.30.145/2024/5. – BHGY K-PJ-2025-67). Az Alaptörvény megsértésére hivatkozás ezért önmagában nem ad alapot a fellebbezés elbírálására, mert valamely konkrét anyagi vagy eljárási jogszabálysértésnek a megjelölését is tartalmaznia kell a fellebbezésnek ahhoz, hogy az elbírálnak legyen, továbbá az alapjogi sérelmet nem a rendes bíróságok állapítják meg, függetlenül attól, hogy a tételes jogszabályi rendelkezések sérelmén keresztül az megvalósulhat. A felperes a fellebbezésében csak hivatkozott az Alaptörvény 28. cikke szerinti jogértelmezési követelmény megsértésére, ennek körében azonban indokolást nem adott elő, ezért arra az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét nem alapíthatta.

[25] A fellebbezés elbírálása során annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél

akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság szintén nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[26] A felperes eljárási jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését sértve nem döntött valamennyi kereseti kérelemről, nem vette figyelembe azt a hivatkozását, hogy a KDB eljárása a 69/2019. Korm. rendelet 11. § (3) bekezdés a), c) pontját és (4) bekezdés a), b) pontját sértette, mert a tényállást nem teljeskörűen derítette fel, az előterjesztett bizonyítási indítványokat mellőzte. A felperes által a fenti körben megsértettként hivatkozott jogszabályhely a Kp. 84. § (2) bekezdésének felhívása alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése a bíróság indokolási kötelezettségére vonatkozik. Azonban a kereset kimerítésére a Kp. sajátképi szabályt állít, a Kp. 86. § (1) bekezdésében, ez utóbbi az a releváns jogszabálysértési hivatkozás, amely mentén a másodfokú bíróság a kereset nem megfelelő kimerítésére vonatkozó fellebbezési érvelést érdemben felülvizsgálhatta volna. Mivel ezt a fellebbezésében a felperes nem jelölte meg, az erre vonatkozó érdemi indokolását a másodfokú bíróság figyelembe nem vehette.

[27] Mindazonáltal a Kp. 110. § (2) bekezdése szerinti relatív eljárási jogszabálysértések körében a másodfokú bíróságnak hivatalból is vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú bíróság a keresetről teljeskörűen döntött-e. A 69/2019. Korm. rendelet fellebbezésben is idézett szakaszaira történt hivatkozást a kereset tartalmazta, az elsőfokú ítélet a keresetet elutasító indokolásában ezt az érvelést jogszabályhely megjelölésével nem említette, ugyanakkor a [61] bekezdésében a kereset anyagi hivatkozásainak részletes értékelését követően megállapította, hogy a KDB határozata megfelelt a vonatkozó anyagi és eljárási jogszabályoknak. A felperes a tényállástisztázásra vonatkozó 69/2019. Korm. rendeleti rendelkezéseken keresztül valójában a KDB anyagi jogi megállapításait vitatta, mely anyagi jogi érvelésre az elsőfokú bíróság érdemben részletesen reagált, ezeken keresztül tartotta alaptalannak a kereset eljárásjogi hivatkozásait is, amelyre összefoglalóan utalt az ítélete indokolásának [61] bekezdésében. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem észlelt olyan hivatalból figyelembe veendő eljárási jogszabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna, az elsőfokú bíróság a keresetet teljeskörűen elbírálta.

[28] A felperes a fellebbezésében az eljárási jogszabálysértések körében a Kp. 84. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésének és a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének megsértésén keresztül valójában az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogi hivatkozások körében elfoglalt álláspontját vitatta. Az elsőfokú eljárás adataiból és az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából megállapítható, hogy – az alább még részletesen kifejtettek szerint – az elsőfokú bíróság az irányadó anyagi jogszabályi rendelkezéseket megfelelően értelmezte és alkalmazta, ennek körében a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte, minderről az ítéletében foglalt részletes indokolással megfelelően számot adott, kitérve a szükségtelen bizonyítási indítványok mellőzésére is. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben állított, a bizonyítékok nem megfelelő értékelésében és az indokolás hiányosságában álló eljárási jogszabálysértést nem valósított meg.

[29] Az anyagi jogi hivatkozások körében a felperes mind az elsőfokú eljárásban mind a fellebbezésében arra hivatkozással támadta a KDB döntését, illetve az elsőfokú ítéletet, hogy a Kit. 139. § (7) bekezdése szerinti, a 60 napon túli visszafizetési kötelezettséghez megkövetelt felróhatóság nem terheli. Ezt az álláspontját azzal kívánta alátámasztani, hogy több irányból az alperesnek felróható magatartásra hivatkozott, mely kizárja az egyidejű vétkességét, ezáltal a visszafizetés jogalapja hiányzik. Az elsőfokú bíróság megemlítette az ítéletében, hogy a felperes nem teljesítette a Külszolg. tv. 16. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételt, miszerint a kirendelés megkezdésekor országon kell élnie életvitelszerűen, e feltétel alól a 16. § (2) bekezdése szerint felmentéssel nem rendelkezett, ezért a kihelyezésére sem kerülhetett volna sor. A jelen perben felülvizsgált határozat ugyanakkor a KDB közszolgálati panaszt elutasító határozata volt, mely az egyes költségtérítési elemek visszafizetésére vonatkozó fizetési felszólítás megsemmisítésére irányuló felperesi kérelmet utasította el, a perben tehát nem a kihelyező döntés került támadásra, hanem a visszafizetésre vonatkozó fizetési felszólítás, illetve az az elleni panaszt elutasító KDB határozat, mindezekre figyelemmel a kihelyezés jogszerűségének, az ebben a körben előadott érveknek relevanciája nem lehet.

[30] A kereseti anyagi jogi érvek elbírálása során az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette az ítéletében a peres felek által nem vitatott, ezáltal együttesen előadottnak és valósnak tekintett tényeket, melyek között szerepel, hogy a felperes családja a felperessel az állomáshelyén nem élt együtt, a házastársa a fogadó államban dolgozott és a gyermekei után pótlékot vett fel. Mindezeket túl a nem vitatott tényállás szerint a felperes több alkalommal tett arra vonatkozó nyilatkozatot írásban, hogy a kihelyezésre, valamint a költségtérítésre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megismerte, azokat magára nézve kötelezőnek ismerte el. Ezen nem vitatott tényállás mellett az elsőfokú bíróság okszerűen állapította meg, hogy a vonatkozó normák ismeretében a felperesnek tudnia kellett, miszerint az általa szolgáltatott adatok a lakhatási körülmények vonatkozásában 2023. május 3. napja előtt nem voltak valósak, és az alapján jogszerűtlenül vette fel a költségtérítési elemeket, melyek a visszafizetési kérelemben szerepeltek. Mindebből már következik, hogy legalább gondatlanság terhelte a kifizetés tekintetében, mert a kifizetés aplotalanságát fel kellett volna ismernie, de helytállóan tekinthető az az elsőfokú ítéleti megállapítása is, miszerint a valótlan tartalmú nyilatkozatok megtételével a kifizetést maga idézte elő. Mindezen jogilag releváns tényekre figyelemmel nem vezethetett eredményre a fellebbezés azon hivatkozása, hogy az alperes tudomással bírt arról, miszerint a külszolgálat megkezdését megelőzően a

felperes már ország2ban dolgozott, az erre vonatkozó tanúvallomásnak sem volt ekként relevanciája. Az irányadó normák megismerésére vonatkozó írásbeli nyilatkozatokra figyelemmel nem lehetett jelentősége annak sem, hogy tanú1 tanú a vallomásában akként nyilatkozott, hogy a kihelyezésre kerülő személyek nem kapnak mindenre kiterjedő konkrét tájékoztatást a vonatkozó jogszabályok tartalmára vonatkozóan. Mivel a fent részletezettek szerint a felperesnek tisztában kellett lennie a vonatkozó szabályozással, helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy nem volt annak jelentősége, hogy milyen indítatásra töltötte ki valótlan tartalommal a nyilatkozatait, ezért az alperesi biztatásra vonatkozó fellebbezési érvelés sem vezethetett eredményre. Erre figyelemmel alappal mellőzte a kérdéskörben felajánlott felperesi bizonyítási indítványt, tanú2 tanúkénti meghallgatását az elsőfokú bíróság, ugyanezen indok miatt mint szükségtelent mellőzte annak lefolytatását a Fővárosi Ítéltábla is.

[31] A felperes a fellebbezésében a magánmunkajog köréből merített több kúriai eseti döntéssel, annak a jelen ügyre való analóg alkalmazásával igyekezett alátámasztani álláspontját, miszerint felróhatóság nem terheli. A fellebbezésben a tényállás részletes ismertetésével kiemelt két kúriai eseti döntés ugyanakkor nem volt figyelembe vehető figyelemmel arra, hogy azok jelentősen eltérő tényállás mellett keletkeztek, nem közszolgálati körben. Az Mfv.VIII.10.150/2022/5. számú eseti döntésben az adott munkavégzési helyen kialakult és eltűrt gyakorlatot elemezte a Kúria, megállapításai erre az esetre vonatkoznak, ehhez képest a jelen perbeli esetben nem az alperes által eltűrt gyakorlatnak van jelentősége, hanem annak, hogy az egyes költségtérítési elemekre és az azokra vonatkozó jogosultság feltételeire vonatkozó részletes normatartalmat a felperes ismerte illetve ismerhette, a visszakövetelés tekintetében a felróhatósága megállapítható. Ugyanezek miatt nem vezethetett eredményre az Mfv.10.266/2016/1. számú kúriai eseti döntés analóg alkalmazására vonatkozó felperesi fellebbezési érvelés sem, mert a vonatkozó normatartalom felperesi ismeretére figyelemmel már nem lehetett jelentősége annak, hogy az alperes milyen tartalmú tájékoztatást adott a felperesnek a költségtérítési elemek feltételeiről. A felperes a fellebbezésében újfent hivatkozott a keresetében is felhívott három magánmunkajogi tárgyú kúriai eseti döntésre, amelyek a munkavállaló javára értékelték a felróhatóság kapcsán, hogy a munkáltató a tájékoztatási és együttműködési kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállóan fejtette ki az ítéletében, hogy a fenti eseti döntések az eltérő tényállásuk miatt nem vehetők figyelembe a jelen ügyben, a felperes ugyanis a vonatkozó normatartalom ismeretében tudhatott a kifizetés alaptalanságáról, ezért annak nem lehetett jelentősége, hogy az alperes milyen tájékoztatást adott a részére, az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét mennyiben teljesítette.

[32] A felperes felróhatóságára figyelemmel fennálltak a jogalap nélkül kifizetett juttatások visszafizetésének Kit. 139. § (7) bekezdése szerinti feltételei, a (8) bekezdése szerint az igényét a munkáltató fizetési felszólítás útján is érvényesíthette, ezért alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra a felperes, hogy a tudomásszerzést követően külön fel kellett volna hívnia a helyzet rendezésére a felperest és csak ennek eredménytelensége esetén eszközölhette volna a fizetési felszólítást. Mindezen előadásával a felperes nem adott elő olyan érvelést, ami az alperes rendeltetésellenes joggyakorlatát megalapozta volna, ehhez a tételes jogszabálysértésen túli olyan többlettényállási elemre lett volna szükség, amely a rendeltetésellenes joggyakorlatot egyértelműen alátámasztja, ennek hiányában nem sérülhetett a Kit. 64. §-a. A rendeltetésellenes joggyakorlatot a felperes azzal a fellebbezési érveléssel sem

támaszthatta alá, hogy az alperes a jóhiszeműség és tisztesség elvének megsértésével már 2021 őszén nem hívta fel a felperes figyelmét a helyzet rendezésére, a vonatkozó normatartalom alapján a kifizetés alaptalanságával ugyanis a felperes e nélkül is tisztában kellett, hogy legyen, a visszafizetés jogalapja megnyílt.

[33] A felperes a fentiek szerint helytállóan megállapított vétkességére figyelemmel nem hivatkozhatott alappal a fellebbezésében sem az alperes belső ügyviteli bizonytalanságára, a nem megfelelő nyomtatványokra, az alperes tájékoztatási kötelezettségének elmulasztására. A költségtérítési elemeknek a fellebbezésben is hivatkozott rendeltetésével mind a peres felek, mind az elsőfokú bíróság tisztában volt, az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan kifejtett érvekre tekintettel alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében, hogy a visszakövetelt összegek a fenti jogalkotói célt szolgálták, a nem vitatott tényállásbeli elemekre – lakhatási körülmények, a házastárs munkavégzése és pótlékban részesülése – figyelemmel okszerűen került megállapításra, hogy a tárgyi költségelemeket a felperes alaptalanul vette fel. Ugyancsak a felperes egyértelmű felróhatóságára figyelemmel nem volt jelentősége annak, hogy az alperes a lakhatási körülményeket és a házastárs jövedelemszerű tevékenységét nem kifogásolta, a törvényi feltételek teljesítésére nem hívta fel a felperest. Mivel a perbeli esetben nem volt jelentősége annak, hogy a felperes milyen indíttatásra nyilatkozott valótlan tartalommal a perben releváns körülményekről, mint sürgősséget mellőzte a másodfokú bíróság azt a fellebbezési bizonyítási indítványt, hogy az alperes jelölje meg a nyomtatványok benyújtásakor a felperes részére segítséget nyújtó ügyintézők személyét.

[34] A felperes által állított helytelen jogszabályértelmezés körében helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy a Külszolg. tv. 2. § 2. pontja egyértelműen meghatározza az állomáshely fogalmát, ezen csak az adott település értendő, ezt a szavak általánosan elfogadott jelentésére figyelemmel a felperes nem tághat ki az állomáshely szerinti településtől 65 kilométerre lévő eltérő, az életvitelszerű tartózkodása helye szerinti településre. Mindezekre figyelemmel alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében is a felperes az állomáshely fogalmának eltérő értelmezésére és a Kit. 91. § (1) bekezdés e) pontjának megsértésére.

[35] A vonatkozó normatartalom megfelelő ismerete okán a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a fizetési felszólításban megjelölt költségelemeket alaptalanul vette fel, ezt nem háríthatta el az alperes súlyosan gondatlan magatartására hivatkozással. Ezért nem volt jelentősége annak sem, hogy a fellebbezési érvelés szerint az alperes nem kísért figyelemmel megfelelő alapossággal a kifizetéseket, és saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat.

[36] Mindezekre figyelemmel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, ami az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései, 82. § (3) bekezdése, valamint az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes a másodfokú perköltség igényét az IM rendelet 3. § (1) bekezdés a-b) pontjára, a meghatározható pertárgyértékre alapította, ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki az ítéletének [62] bekezdésében, hogy a jelen ügyben a pertárgyérték nem meghatározható figyelemmel arra, hogy a felperes keresettel a KDB panaszt elutasító határozatát támadta, ezért a visszafizetés tárgyát képező összeg pertárgyértékét nem vehető figyelembe. A másodfokú bíróság a fellebbezés áttanulmányozásával, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével és a tárgyalási részvétellel felmerülten 5 munkaórát tartott megállapíthatónak, mely alapján a 3. § (2) bekezdése szerinti jogtanácsosi munkadíj 70. 000 forint, melynek mérséklését a felperes nem kérte.

[38] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles. A fizetendő illeték az Itv. 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[39] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 20.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró